

[N. P. Andreasen.]

ført, ja, saa er vi selvfølgelig villige til at medvirke til Gennemførelsen af Lovforslaget. Det er Retsindet i den danske Rigsdag over for Landbruget, jeg bejler til, og særlig den Del af Landbruget, som er allerhaardest ramt under de nuværende Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Grønning var inde paa en Betragtning af, hvordan de store Landbrug blev behandlet med Hensyn til Skatteudskrivning o. lign. Hvis man ser paa Indtægtsforholdet mellem de smaa Landbrug og de store Landbrug, tror jeg ikke, det ærede Medlem vil benægte, at det er Storlandbruget, der i Øjeblikket har Storfortjenesterne. Det er saadan det ligger, og naar man saa er kommet ud i Forhold som dem, vi har med Hensyn til Frihandelskornet, kan disse smaa fattige Landmænd Landet over ikke gaa ud og købe Frihandelskorn, som i Øjeblikket koster baade 55 og 60 Kr. Tønden. Og hvis man til næste Aar skal have endnu mere ud i fri Handel, og der er jo Steder, hvor man ikke regner med, om Korn koster, havde jeg nær sagt, 50 eller 100 Kr. — jeg gad nok vide, hvad man i det hele taget udbringer en Tønde Korn til i Øjeblikket; f. Eks. Kaffesurrogatfabrikkerne har vist ikke nødig at regne med, om de giver en Tikrone mere eller mindre for det —, er det en Umulighed for det lille Landbrug og den mere fattige Del af Landbruget at købe Korn. Jeg vil haabe, man er velvillig i den Udvalgsbehandling, der skal finde Sted, saadan at vi kunde rette lidt ved dette Forhold.

Hartel: Den nuværende Situation og den Afleveringspligt, der er lagt paa de større Landejendomme, viser vel mere end noget andet i de senere Aar, hvilken Betydning det har for Danmark, at vort Landbrug ikke er fordelt ensidigt med Hensyn til Brugsstørrelser, men at vi opretholder saa vidt muligt hele Skalaen af Brugsstørrelser, idet vi vel alle kan se, at stod vi i Dag udelukkende med smaa Ejendomme, vilde der ikke være meget at forhandle om i denne Sal vedrørende denne Lovgivning.

I Bemærkningerne til Lovforslaget angives Formaalet med denne Lovgivning at være at sikre Menneskers og Dyrs Ernæring uden Tilførsel af Raastoffer og Korn udefra, det vil sige altsaa i det væsentlige sikre det danske Folks Forsyning med Kulhydrater, og der melder sig da det Spørgsmaal, om den Forsyning med Kulhydrater, som opnaas gennem Korn, er den mest

hensigtsmæssige, eller om ikke andre Veje kunde have været fulgt for at skaffe de nødvendige Mængder gennem en Omlægning af Produktionen.

Det er jo saaledes, at Foderenhederne pr. ha Afgrøde for Hvedes Vedkommende er ca. 3 700, for Rug 2 800, for Byg 3 700 og for Havre 3 200; derimod for Sukkerroers Vedkommende 9 000 og for Kartoffler tæt ved 10 000. Deraf følger, at en Omlægning for en Del af Kornarealerne til Rodfrugter, navnlig Sukkerroer og Kartoffler, vilde betyde et meget væsentligt Merudbytte for Danmarks Forsyning med Kulhydrater. Vi staar nu — det er rigtigt, det er allerede sagt fra denne Talerstol — over for en meget sen Besaaning af Danmarks Jord, men efter alt, hvad vi har Lov til at haabe, dog tidlig nok til, at vi kan saa Rodfrugter i rette Tid og sætte Kartoffler i rette Tid, og derfor er den Slutning nærliggende, at om vi havde indrettet os mere paa denne Omstilling inden for vort Kulhydratforbrug, havde vi ogsaa i Aar været bedre stillede, end naar vi nu ret ensidigt skal være henvist til at skaffe os Kulhydratforsyningen gennem Korn og den sædvanlige Avl af Rodfrugter.

Jeg savner paa dette Omraade, det lægger jeg ikke Skjul paa over for den højtærede Minister, et stort anlagt Initiativ fra Statsmagtens Side, hvorved denne Omlægning kunde være forsøgt rettidigt og i betydeligt Omfang. Inden for Landbrugernes Sammenslutning har vi allerede i 1934 slaaet stærkt til Lyd herfor, og i indeværende Aar modtager Sammenslutningens Medlemmer et betydeligt Kvantum Kartoffler af de nye stivelsesrige Sorter fra Tyskland for at øge Produktionen af Kulhydrater. Det havde imidlertid efter min Mening været bedre, om Staten her var gaaet i Spidsen og havde skaffet Landet Mulighed for en Omlægning paa dette Punkt.

Forudsætningerne for, at en saadan Omlægning kunde tænkes, er efter min Mening for det første, at Kornprisen hæves op til Produktionsprisen, idet der herigennem indirekte gives én Tilskyndelse for de Landmænd, der er kornkøbende, til at gaa over til Fremstillingen af de billigere Kulhydrater, der kan avles paa anden Maade. For det andet burde den Tildeling, der gives til det mindre Landbrug, og som jeg ikke skal vende mig imod, være afhængig af den Omlægning, som de enkelte af disse mindre Landmænd foretog med Hensyn til Fremstilling af forøgede Kulhydrater paa deres egen Jord, saaledes at Korntildelingen blev en Præmie for den, der gik over til større Avl af Kar-